

SFÂNTA ÎNVIERE

scultați cuvintele Sfântului Apostol Petru: *Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce după marea Sa milă ne-a născut din nou prin învierea din morți a lui Iisus Hristos, spre nădejde vie!* (I Petru 1, 3).

Sfântul Petru vorbește despre faptul că prin Învierea Sa, Domnul Iisus Hristos a înviat din morți atât pe Apostolii Săi, cât și pe noi toți împreună cu dâșii.

De ce vorbește Sfântul Petru despre învierea din morți? Oare Sfinții Apostoli erau morți când murea pe Cruce Domnul Iisus Hristos?

Dar cum să nu fie și ei morți, când S-a ascuns Soarele lor, când a murit cu moarte cumplită pe Cruce Învățătorul lor, Care era iubit de dâșii cu toată inima, Cel pe care ei Îl mărturiseau drept Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Hristos? O adâncă și grea deznădejde a cuprins sufletele ucenicilor Lui. Li se părea că totul a murit odată cu moartea Domnului, totul s-a distrus – toată nădejdea lor, toată credința lor. Nu puteau să înțeleagă de ce nu a triumfat binele, de ce dragostea sfântă, Însăși Dragostea Sfântă, Care S-a pogorât din cer, nu a biruit răul?

Când mergeau Sfinții Apostoli Luca și Cleopa din Ierusalim la Emaus, i-a întâlnit pe cale Domnul Iisus Hristos cel înviat. Dar, precum relatează Sfânta Scriptură, *ochii lor erau acoperiți și nu L-au cunoscut*. Ei au intrat cu Dânsul în discuție ca și cu un simplu călător. Când Domnul i-a întrebat de ce sunt atât de triști, I-au răspuns cu uimire: „Oare tu ești singurul în Ierusalim care nu știi că L-au răstignit pe Domnul nostru, pe Învățătorul nostru, pe Cel în care noi am crezut, în care ne-am pus nădejdea, că El este Cel care trebuia să mântuiască pe poporul lui Israel? Dar iată, este deja a treia zi astăzi de când s-a săvârșit aceasta!”

Apostolii nădăjduiau că Domnul era Cel care trebuia să izbăvească pe poporul lui Israel. Le era atât de greu și erau așa de triști pentru că s-au năruit toate speranțele lor! Sfinții Apostoli aveau o stare sufletească sumbră, grea: ei au uitat cuvintele lui Hristos că, după moartea Sa, va învia a treia zi, au uitat aceste cu-

vinte în mod ciudat, neînțeles. Dacă le-ar fi înțeles, dacă le-ar fi pus în inimile lor, n-ar fi fost atât de triști, ci ar fi așteptat Învierea lui Hristos. Dar tristețea lor era atât de profundă, disperarea era atât de nemărginită, încât atunci când a înviat Hristos, când Maria Magdalena L-a văzut înviat, când alte femei-mironosișe au văzut că mormântul este gol și pe Înger stând pe piatra răsturnată de la mormânt și au fugit cuprinse de mare frică, de cutremur și de bucurie la ucenicii Lui, ca să le vestească aceasta – ucenicii au luat drept minciună cuvintele lor și nu le-au crezut. Nu le-au crezut, pentru că erau foarte triști. Nu le-au crezut, pentru că au uitat cuvintele lui Hristos despre faptul că El va învia.

Când mai apoi, timp de 40 de zile, Domnul nostru Iisus Hristos S-a arătat de multe ori ucenicilor Săi, ei nu Îl întâmpinau ca altă dată. Se întâmpla atunci când Se arăta Iisus Hristos să Îl privească cu frică și cu neliniște, gândind că li s-a arătat o nălucă, că acesta este duhul lui Hristos. Era nevoie ca Domnul să-i convingă că se înșală. Domnul le arăta mâinile și picioarele Sale străpunse de cuie, mânca în fața lor pește și miere, le spunea: „Poate, oare, duhul să aibă trup, precum vedeți voi la Mine? Nu vedeți că Eu, precum un om viu cu adevărat, care a înviat din morți, mănânc pește și miere?”

Când a intrat Domnul Iisus Hristos la ucenicii Săi prin ușile încuiate, atunci I s-au închinat Lui și s-au bucurat. Dar când El S-a arătat la Lacul Ghenizaret celor 11 ucenici, atunci nu I s-au închinat toți, nu s-au bucurat toți: unii s-au îndoit, nu-și credeau ochilor, nu credeau că este într-adevăr Iisus Hristos cel înviat, și doar după multe zile, pe parcursul cărora permanent li Se arăta Domnul și vorbea cu dânșii, când le-a amintit despre cele pe care le-au auzit de la Dânsul mai înainte – doar atunci s-au eliberat de îndoielile lor, doar atunci au înțeles cele întâmplute, doar atunci s-au considerat pe sine înviați din morți, doar atunci au înțeles că Domnul nostru Iisus Hristos a fost primul dintre cei înviați, că El îi va aduce pe toți la mântuire.

Iată ce spune despre învierea lui Hristos Sfântul Apostol Pavel: *Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, atunci cum de zic unii dintre voi că nu există înviere a morților? Dacă nu există înviere a morților, atunci nici Hristos nu a înviat; iar dacă Hristos nu a înviat, atunci zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră... Hristos a înviat din morți, pârgă celor adormiți. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om a venit și învierea morților. Că după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia întru Hristos, dar fiecare în ceata sa: Hristos ca pârgă, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui (I Corinteni 15, 12-14; 20-23).*

Este absurd să ne îndoim de veridicitatea și de autenticitatea Învierii lui Hristos, fiindcă dacă noi nu credem că Domnul Iisus Hristos a înviat, înseam-

nă că respingem toată învățătura Lui, toată opera Lui, tot ce a descoperit El lumii. Știți că toată propovăduirea Domnului Iisus Hristos a fost despre viața veșnică, despre viața nemuritoare în Împărăția lui Dumnezeu. Știți că toată propovăduirea Lui a fost legată de indicarea căii spre mântuire, spre Împărăția cerurilor. Dacă nu credem că Hristos a înviat, că vom învia și noi, înseamnă că nu credem învățătura lui Hristos.

Oare va îndrăzni cineva dintre oameni să gândească că Sfântul sfinților, cel mai mare Făcător de minuni și Învățător, cum n-a mai avut lumea, nemăsurat mai înalt decât alți învățători, Învățătorul despre Care Apostolii vorbesc că nu era în El nici un păcat, Acesta care este cel mai mare dintre Sfinți, Fiul lui Dumnezeu, ar putea fi înghițit pentru veacuri de moartea întunecată, că putea să moară? Dacă El n-ar fi înviat, atunci în sufletele noastre ar fi murit credința în dragostea sfântă și în dreptatea veșnică.

Putem oare nega minunea Învierii lui Hristos?

Cei care o resping sunt decăzuți moral, fiindcă nu cred în binele suprem, în sfântul adevăr. A respinge această minune înseamnă a respinge însuși binele, iar a respinge binele înseamnă să-ți pierzi cu totul demnitatea morală.

Iată cât de necesară nouă este credința în Învierea Domnului Iisus Hristos! Iată de ce știrea sfântă despre Înviere umple de negrăită bucurie și de veselie inimile noastre! Ați înțeles acum însemnătatea Învierii lui Hristos pentru credință?

Să ne gândim de ce Domnul nostru Iisus Hristos, timp de 40 de zile după învierea Lui, S-a arătat doar ucenicilor, iar nu lumii întregi.

După cugetarea noastră omenească, pare mai firesc ca El să apară în strălucirea învierii Sale, în măreția slavei Sale, ca un biruitor al întregii lumi. Așa ni se pare nouă, dar Domnul a gândit altfel. Știa că marea minune a Învierii Lui n-o vor putea încăpea inimile tuturor oamenilor contemporani Lui, acelor oameni care L-au văzut mergând prin casele și orașele lor, care au auzit sfintele Lui cuvântări. Domnul știa: natura omenească este atât de departe de înțelegerea deplină, încât evenimentele acelea nu vor putea fi înțelese niciodată, nu vor putea fi pătrunse în toată profunzimea lor și prețuite de contemporani. Sunt necesari ani, mulți ani, zeci de ani, uneori chiar sute de ani pentru ca, gândind la aceste evenimente, privindu-le în perspectivă istorică îndepărtată, să le putem descoperi măreția.

Cel mai mare eveniment dintre evenimentele lumii – Învierea lui Hristos –, desigur, nu a putut fi pătruns de iudei și de contemporanii lor. De aceea Domnul nu li S-a arătat tuturor: ei oricum nu erau prea credincioși, nu L-ar fi cunoscut pe Dânsul, după cum nu-L cunoșteau nici măcar ucenicii Lui. S-ar fi îndoit profund de învierea Lui. Unii, probabil, ar fi crezut că El este Hristos

cel înviat, iar alții ar fi contestat cu răutate posibilitatea Învierii Lui. Iată de ce n-a vrut Domnul să Se arate tuturor oamenilor, contemporanilor Săi.

El știa că numai cei luminați de harul lui Dumnezeu, ucenicii Lui, care au dobândit mintea lui Hristos, care Îl iubeau fierbinte – doar ei puteau să creadă, doar ei puteau să devină adevărați martori ai Învierii Lui. Și Hristos le-a oferit ocazia să mărturisească despre El, fiindcă propovăduirea apostolică a constatat în propovăduirea despre Învierea lui Hristos, despre Împărăția cerurilor și despre învierea viitoare a tuturor creștinilor.

Așa s-a și întâmplat. Întreaga lume creștină a aflat despre Învierea lui Hristos și a crezut în aceasta din toată inima, pentru mărturia Sfinților Apostoli că a strălucit lumina cerească din mormântul Domnului, lumină care mai apoi a pătruns treptat în inimile celor care au fost capabili s-o primească. Lumina lui Hristos a strălucit astăzi din mormântul Domnului, Lumina lui Hristos luminează și astăzi inimile noastre.

Să trăim și noi toți în această lumină și să tindem cu toată ființa spre ea!

Să sărutăm și noi picioarele Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care a înviat astăzi!

6 mai 1945

